

Tato práce se zabývá životem Camilla Hoffmanna, básníka, překladatele, novináře a československého diplomata.

Narodil se v židovské rodině ve středoevropském Košci. Jeho matkou byla němečinka, ale stejně tak dobře hovořil i česky. Střední školu vystudoval v Praze, kde se stal členem skupiny básníků, uskupených kolem časopisu *Čas*, který vydával Paul Leppin. "Jarní generace", jak byla tato skupina později nazvána, je řazena k novoromantikům. Začátkem 20. století odchází Hoffmann do Vídně, kde začal pracovat jako redaktor časopisu *Zeit*. Ve Vídni se seznámil se Stefanem Zweigem, společně s ním přeložil Baudelairovu sbírku básní *Květy zla*. V pozici redaktora literární rubriky je neustále v kontaktu s rakouskými, respektive středoevropskými spisovateli, například s Arthurem Schnitzlerem, Marií von Eschenbach nebo Detlevem von Liliencronem. Na doporučení Maxe Broda nechal Hoffmann otisknout básně tehdy ještě neznámého Franze Werfela.

V roce 1912 se Hoffmann stěhuje do Drážďan, kde nastupuje místo vedoucího kulturní rubriky *Dresdner Neuesten Nachrichten*. V jeho bytě v Hellerau jej navštěvují mladí expresionisté. Po vypuknutí první světové války je Hoffmann prohlášen jako nepostradatelný pro fungování novin, a nemusí tudíž narukovat. Válku přežil v Drážďanech. V revolučních letech 1918/19 Hoffmann podporoval stavku tiskáren, za což ho majitel novin po definitivní porážce revoluce okamžitě propustil.

Po válce začal pro Hoffmanna zcela nová životní kapitola. Na Pražský hrad si jej povolal prezident nově založeného Československa Tomáš Garrigue Masaryk. Ten jej pověřil ičkolem připravit plánované vydání *Prager Presse*. V pohnuté poválečné době, kdy se početná němečká menšina stávala k novému státu nedůvěřivá, měly tyto noviny velký význam - jako jediné němečké noviny seznamovaly němečskou menšinu s cíli československé vlády. Ovšem v době, kdy v Praze vyšlo první číslo, byl Camill Hoffmann znovu v zahraničí.